

Proloog

F e b r u a r i 2013

Sneeuwvlokken vallen als een dicht gordijn uit de lucht en ontnemen Nicole Moerman het zicht op het smalle fietspad. Als ze dit pad al niet vele keren had gereden, zou het een levensgevaarlijke tocht zijn geweest. Ze kent de grillige bochten en versmallingen als geen ander en zou zelfs met haar ogen dicht haar einddoel bereiken.

Niet dat die wetenschap haar blijer stemt. Integendeel. Net als haar vriendinnen had ze al lang thuis kunnen zijn. Alleen door het stomme feit dat ze haar sporttas was vergeten, moest ze het twee kilometer lange pad naar het sportcomplex terugfietsen. Doorgaan zou geen optie zijn geweest. Morgen had ze sport op school en had ze de tas weer nodig. Ze had een vriendin nog smekend aangekeken en gevraagd mee terug te gaan, maar die was onvermurwbaar. “Bekijk het maar” had ze gezegd. “Jouw tas is mijn probleem niet”.

In het clubgebouw brandt nog licht. Nicole plaatst haar fiets tegen de achtergevel van het gebouw en haast zich de kleedruimte in. Een man is nog bezig in de doucheruimte. Hij bergt een boor op in een gereedschapskoffer. Ze vermoedt dat het een onderhoudsman is.

Tot haar opluchting ligt haar tas nog op het bankje. Ze pakt er een handdoek uit en wrijft haar donkerblonde krullen droog. Pas als ze haar tas dichttrist, merkt de man haar op. Hij kijkt haar aan alsof ze een geestverschijning is. ‘Hoi’, zegt Nicole spontaan.

Ze krijgt geen antwoord. In plaats daarvan komt de man op haar af en pakt haar bij haar arm.

‘Hoelang sta jij hier al?’ vraagt hij weinig vriendelijk.

De hand zit als een bankschroef om haar bovenarm geklemd. Nicole kijkt de man woedend aan.

‘Laat me los, idioot!’ bijt ze hem toe, terwijl ze zich probeert los te rukken.

Haar bevel heeft een tegengesteld effect. De hand wordt nog steviger om haar arm geklemd en nog luider en dreigender wordt de vraag herhaald: ‘Hoelang sta jij hier al?’

Nicole wordt bang en wil gillen, maar de man voorkomt dat door zijn hand tegen haar mond te drukken. Door die actie verliest hij de greep op de gereedschapskoffer, die, met inhoud en al, op de tegelvloer klettert. Er rollen schroeven en een boormachine uit. De man vloekt hartgrondig en bukt om de spullen op te rapen. Hier ziet Nicole haar kans schoon. Ze geeft een trap tegen de boor en rukt zich los. Als de man haar voor de tweede keer wil grijpen, slingert ze de sporttas in zijn gezicht, holt de kleedruimte uit, en springt op haar fiets.

Het is inmiddels schemerig geworden en nog harder gaan sneeuwen. Het bandenspoor dat ze maakte op de heenweg is alweer bedekt.

Ze voelt haar bovenarm branden, alsof de hand van de man haar nog steeds omklemt. Wat bezielde die gek? vraagt ze zich woedend af. Waarom keek hij haar aan alsof ze een geest was? Ze kijkt achterom. Hij volgt haar in ieder geval niet. Zo hard als het glibberige fietspad haar dat toelaat trapt ze de pedalen rond. Straks als ze thuis is, neemt ze zich voor, zal ze ...